

3. navadna nedelja – leto A

Jezus začne delovati v Galileji

Ko je slišal, da je bil Janez izroččen, se je umaknil v Galilejo. Zapustil je Nazaret in se nastanil v Kafarnáumu, ki leži ob jezeru, v Zábulonovi in Neftálíjevi pokrajini, da se je izpolnilo, kar je bilo povedano po preroku Izaiju:

*Dežela Zábulonova in dežela Neftálíjeva,
ob poti k morju, onkraj Jordana,
poganska Galileja!
Ljudstvo, ki je sedelo v temi,
je zagledalo veliko luč;
in njim, ki so prebivali v deželi smrtne sence,
je zasvetila luč.*

Od tedaj je Jezus začel oznanjati in govoriti: »Spreobrnite se, kajti približalo se je nebeško kraljestvo.«

Jezus pokliče štiri ribiče

Ko je hodil ob Galilejskem jezeru, je zagledal dva brata: Simona, ki se je imenoval Peter, in njegovega brata Andreja. Metala sta mrežo v jezero; bila sta namreč ribiča. Rekel jima je: »Hodita za menoj in naredil vaju bom za ribiča ljudi.« Takoj sta pustila mreže in šla za njim. In ko je šel od tam naprej, je zagledal dva druga brata: Jakoba, Zebedejevega sina, in njegovega brata Janeza, ki sta s svojim očetom Zebedejem v čolnu popravljala mreže. Poklical ju je in ona dva sta takoj pustila čoln in očeta ter šla za njim.

Jezus uči in ozdravlja

Jezus je hodil po vsej Galileji. Učil je po njihovih shodnicah in oznanjal evangelij kraljestva. Ozdravljajal je vsakovrstne bolezni in vsakovrstne slabosti med ljudstvom. Mt 4,12-23

Spreobrnite se!

Danes obhajamo nedeljo Svetega pisma. Zdi se, da je Cerkev v skrbi za pravo razlago Božje besede, sicer uspela obvarovati oznanilo pred krivoverstvom, Božjo besedo pa je od ljudi oddaljila. Božja beseda tako počiva v 'nedostopni svetlobi' daleč od človekovega srca. Božja beseda je tako postala simbol za svetost, ki ni za vsakega človeka. A Bog je prišel med nas, da bi bival med nami. Božja beseda hoče biti živa, hoče živeti z nami, hoče z nami trpeti in se veseliti. Kaj je pravzaprav delo Božje besede, kje želi bivati, nam v celoti sporoči Jezusova preprosta trditev, s katero začinja svoje poslanstvo: *Spreobrnite se, približalo se je namreč nebeško kraljestvo*. Kaj to pomeni? Zdi se, da se nam je tudi sporočilo podobno oddaljilo kot Sveto pismo samo. Spreobrnjenje razumemo običajno kot obrat od strašno hudobnih del k čudovito dobrim, od zablode k poštenju, pa je Jezus res mislil na to? Nebeško kraljestvo povezujemo z nebesi, v katere bomo stopili po smrti, je to res tisto, o čemer govori Jezus?

Evangeljski odlomek sam nam daje pojasnilo, kaj je Jezus hotel sporočiti. Sporočilo namreč takoj udejanji. Ko sreča ribiča Simona in Andreja jim reče: *Hodita za menoj!* To je prvi in najbolj jasen poziv k spreobrnjenju. Kako preprosto in vsakdanje. Nič pretresljivega. Jezus hoče z besedo spreobrnite se, povabiti k pravim dejanjem v vsakem trenutku. Simon in Andrej nista delala nič slabega, lovila sta ribe. Do tistega trenutka je bilo to najbrž prav. A Božja beseda, ki stopi v njuno življenje, ju v tistem hipu povabi drugam. Ko ju Jezus sreča, ju povabi, da pustita mreže, ker jima je Bog pripravil drugačno delo. Vidi ju globlje, kot vidita onadva sama sebe. Povabi ju na

pot rasti, da se uresničita, da iz sebe izklešeta tisto podobo, ki jima jo je pripravil Oče Bog. Poudarjam, do tistega trenutka, je bil ribolov najbrž prava stvar. Spreobrnjenje, h kateremu nas vsak trenutek vabi Božja beseda, pa hoče, da smo živi, da vidimo, kaj od nas pričakuje Bog v naslednjem trenutku.

Spreobrnjenje je Jezusovo temeljno sporočilo. Kaj smo iz njega naredili? Nek izreden dogodek, ki se v življenju mogoče zgodi enkrat, če pa se rodimo 'pridni', se to ne zgodi nikoli. Ko obhajamo nedeljo Svetega pisma, je mogoče najpomembnejše, da se resnično ustavimo ob tej preprosti besedi in zamislimo. Spreobračanje je proces, ki ga v nas ustvarja srečanje z živim Bogom, z Bogom besede in Božjega kruha, odnosov in zakramentov. Spreobračanje je odziv na neprestano Božje klicanje, naj hodimo za njim.

Če sta Simon in Andrej metala mreže v morje, torej to ne pomeni, da je bilo to, do takrat slabo. Do tistega trenutka, ko sta bila tam, je mogoče Bog pričakoval od njiju prav to. Ko pa ju je srečal Jezus, je bilo njuno lovljenje rib že preteklost. Tega nista več potrebovala, to ni bila več njuna življenjska naloga. Bog v vsakdanjem trenutku kaže, pri čem naj vztrajamo in kaj naj spreminjamo. Bog nas vabi na pot, zato govori vsakemu od nas: Hodi za menoj! To ne pomeni, da boste žene, sedaj pustile može in lonce, ter odšle v neznano. Ne, lahko da danes ne kliče k nobeni spremembi. Mogoče ste prav tam, kjer bi morali biti, mogoče, pa ne. Mogoče se preveč obremenjujete z nečim nepotrebim, skrbite za nekaj, kar nikomur več ne koristi. Spreobračanje je zelo konkretno, življenjsko dogajanje. Ko ste starši imeli majhne otroke, ste skrbeli zanje na nek način, potem ko so odrasli, je vse drugače in ko človek postane star je spet vse drugače. Spreobračanje je pot, je hoja z Jezusom, je iskanje prave drže v vsakem trenutku. Življenje z Božjo besedo je živo življenje! Ni mrtvilo, ni bivanje v hotelu, kot pravi papež Frančišek, ni čakanje, je ustvarjanje, je živost!

Čeprav je vsakdanje, pa vabi tudi k tveganju. Pri tem se nam rado zalomu, pogosto zamujamo. Radi smo gotovi, radi vemo, kaj nas čaka, zato se oklepamo starega. Pri tem pogosto preslišimo Božji klic. Bojimo se tudi, da bi se umazali. Tam kjer smo, tisto kar delamo, poznamo in je varno. Začeti z nečim novim, nas je strah. Mogoče se bomo zmotili, spotaknili, umazali. Takšen strah je očiten po večini naših župnij. Naše cerkve po župnijah se skoraj vse svetijo, imajo urejene fasade, urejene praznike, vendar ni življenja. Življenje je ostalo zadaj, trideset, petdeset ali še več let zadaj. Življenje ne sledi temu času. Mladih fasade ne nagovarjajo, življenja pa ni! Mladi hočejo življenje, jim ga bomo dali?

Drugi del Jezusovega oznanila je: približalo se je nebeško kraljestvo. Tudi ta del Jezus udejanja že takoj, ko pravi učencema naj pustita mreže in naj gresta lovit ljudi. Božje kraljestvo je kraljestvo odnosov v ljubezni. Približalo se je, ker nas Jezus sam uči ljubezni, ker je on Ljubezen sama. Božja beseda nas neprestano vabi v resnične, polne odnose. In če se vrnem k župnijam, se zdi, da delajo ravno nasprotno od Božjega povabila: 'Krpajo mreže' in pustijo, da ljudje hodijo mimo. Obnavljajo cerkve in župnišča, ljudje pa hodijo mimo. Mreže sta Simon in Andrej potrebovala, vendar v tistem trenutku spreobrnjenja, sta jih morala pustiti. Mikale so ju vedno znova. Po vstajenju sta bila spet tam, a zorela sta v spoznanju, da ju Bog vabi, da gradita drugačne odnose in k temu vabita druge.

Božja beseda želi bivati med nami. Želi hoditi z nami. Vabi nas, da ji prisluhnemo, da jo slišimo, ko nas vsak trenutek vabi, naj se spreobrnemo. Vsak hip nam govori: nebeško kraljestvo je že tu. Naj bo res tu, med nami po ljubezni, po zavesti, da je Bog z nami, da smo poklicani, da ustvarjamo lepši, bolj Božji svet.